

ÖZEL SERI

Aziz Nikolaos
Myra
Simena
Caretta
Sera kültürü
Balıkçılık

CITTASLOW DEMRE

YAŞAMIN YAVAŞ AKTIĞI ŞEHIR

İÇİNDEKİLER

Cittaslow Demre
Yaşamın Yavaş Aktığı Şehir

Editörden

Sabah Demre'de

Beymelek Lagünü

Lagünden Yukarı Uzanan Tarih

Denizle Çevrili Bir Hayat

Gün İçinde Demre

Üretim Kültürü

Demre Balık Çorbası

Doğayla Birlikte

Myra ve Aziz Nikolaos

Akşam ve Küçük Yer Hali

Simena – Kaleköy

Teşekkür & Katkıda Bulunanlar

EDITÖRDEN

Bu sayıda, doğup büyüdüğüm şehrin Cittaslow (Sakin Şehir) unvanını almasının ardından içimde büyüyen o duyguyla karşınızdayım.
Hem ne kadar şanslı olduğumu düşündüm, hem de aslında yıllardır içinde yaşadığım bu sakinliğin farkına yeni varmış gibi hissettim.
Demre artık resmi olarak "yavaş şehir".
Benim için bu tempo hep böyleydi.
Sabah seraların üzerindeki buğuyla uyanan, öğlen lagünün kıyısında yavaşlayan,
akşamüstü tarihi taşların gölgesinde susan bir şehir burası.
Bu sayıda size Demre'yi bir ziyaretçi gibi değil, burada yaşayan biri olarak anlatacağım.
Doğal güzelliklerimizi, yerel değerlerimizi,
günlük hayatın içindeki o sakin ama güçlü ritmi...
Bir sertifikanın ötesinde, bir yaşam biçimi olarak.
Hoş geldiniz.

Hüsna Kitil
Editör

Sabah Demre'de

Sabah Demre'de ağır ağır açılır. Serası olan sabah ezanıyla yola çıkar, balıkçı çoktan denizden dönmüştür. Dükkân sahibi saatine bakıp kepenk kaldırır. Bu hareketin içinde telaş yoktur; kimse bir yere yetişiyormuş gibi koşmaz. Gün kendi akışında ilerler.

Benim sabahım ise lagüne bakarak başlar. Bazen mutfak penceresinden, bazen dükkâna gitmeden önce birkaç dakika durup suya yansıyan ışığı izlerim. Demre'de hayat hızlı değildir belki ama erkendir. Sessiz ve kararlı bir akışla devam eder.

BEYMELEK LAGÜNÜ

Burası çocukluğumun başladığı yer. Yüzmeyi burada öğrendim, balık tutmayı burada denedim. Kayalıklardan suya atladım, dizimi kanattım, yine geldim. Bisikletle etrafını döndüğüm, baharda çimenlerin üzerine örtü serip piknik yaptığım yer burası.

Zaman değişti. Ben büyüdüm ama lagün hep aynı kaldı. Sabahları sakin, öğlenleri parlak, akşamları cam gibi…

Demre'de hayatın ritmini sorarsanız, cevabı burada saklı.

Lagünden Yukarı Uzanan Tarih

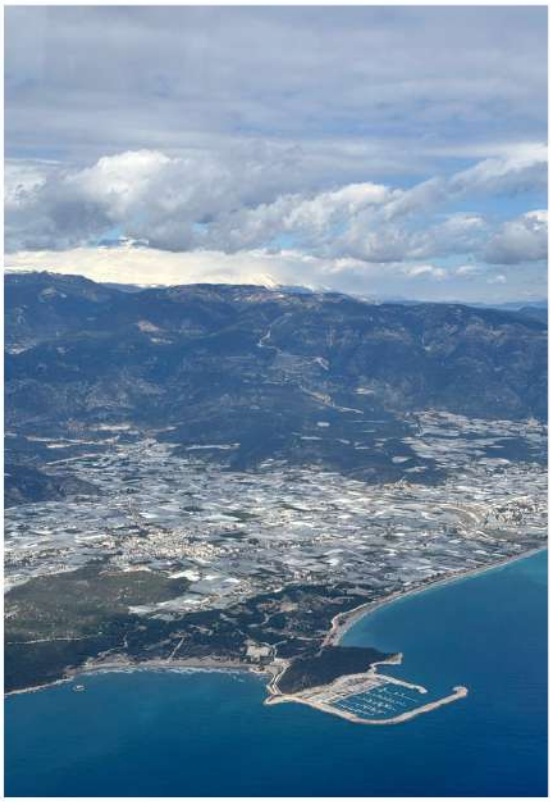
Lagünün dingin yüzeyinden başınızı kaldırdığınızda,
Yukarı doğru uzanan her yamaçta başka bir zaman saklıdır. İsion'un taş duvarları, tepelerin arasında hâlâ ayakta durur, sessizdir. Lagünün sakinliğiyle tepedeki kalıntılar arasında görünmeyen bir bağ vardır; biri suyun hafızasıysa, diğeri taşın hafızasıdır.

Bu topraklarda tarih denizin kıyısında başlar, kayalıkların arasından yukarı tırmanır. Antik yollar, gözetleme kuleleri, yıkılmış surlar... Hepsi aynı manzaraya bakar: maviye.

Demre'de geçmiş, uzak bir hikâye değildir. Lagünden yukarı doğru yürüdükçe, adımlarınızın altında devam eden bir zamandır.

Denizle Çevrili Bir Hayat

Yukarıdan bakınca Demre bir renk geçişi gibi görünür.
Torosların koyu yeşili, seraların beyazı, lagünün dingin mavisi ve sonsuza uzanan Akdeniz.
Uzun, bembeyaz taşlı sahil güneşte parlar.
Yer yer kumlu koylar başlar;
çocukların çıplak ayakla koştuğu, yazın mis gibi iyot kokan yerler.
Yerliler denize en çok sabah girer.
Güne başlamadan önce, ya da iş çıkışı serinlemek için.
Kimse şov için yüzmez burada.
Deniz günlük hayatın bir parçasıdır.
Biraz tuz, biraz rüzgar,
biraz da yorgunluğu suya bırakmak için.

Gün İçinde Demre

Öğlen saatlerinde sokaklar sessiz görünür ama kimse evinde değildir. Bir kapı açık kalmıştır, içeriden tencere sesi gelir. Bir klima uğuldar. Birinin motosikleti kapının önünde hazırdır. Seradan dönen olur, limana inen olur. Market önünde iki kişi ayaküstü konuşur. Gösterişli bir hayat yoktur burada.

Herkes bir şeyin peşindedir. Demre'de gün bağırmaz, rutinle devam eder.

ÜRETİM KÜLTÜRÜ

**Demre'de hayat tüketerek değil,
üreterek akar.**

Toprak

Üretilen biber, domates, salatalık sadece sebze değildir.
Sabahın erken saatinde serada başlayan bir emeğin sonucudur.
Güneşin altında ağır ağır olgunlaşan, sabırla büyüyen bir hikâyedir.

Deniz

Olta ise beklemeyi öğretir.
Denizle inatlaşılmaz burada.
Rüzgârı dinlersin, suyu izlersin.
Bazen saatlerce hiçbir şey olmaz ama o sessizlik bile yeter.

Bahçe

Portakal dalından koparıldığında bahçenin kokusu eline siner.
Narenciye zamanı Demre sarı - turuncuya döner.
Kasalar dolar, kamyonlar çıkar ama her evde birkaç portakal hep masada kalır.

**Benim için Demre; bir elin toprağa, diğerinin
denize değdiği yerdir.**

Demre Balık Çorbası

Demre Cittaslow ünvanını alırken sadece manzarasıyla değil, üretimiyle ve mutfağıyla da anıldı. Bu sürecin içinde biz de vardık.

Demre Balık Çorbası için coğrafi işaret başvurusu yapıldı. Yıllardır yaptığımız bir tarifin adı resmileşti. Denizden çıkan balığın burada nasıl değerlendirildiği, nasıl bir kültüre dönüştüğü kayıt altına alındı.

Bu çorba sadece bir yemek değil; denizle kurduğumuz bağın mutfaktaki hali.

Doğayla Birlikte

Mavi yengeç

Mavi yengeci ilk elime aldığım günü hatırlıyorum, takdir edersiniz ki ısırmıştı. O an anladım; deniz romantik bir kartpostal değilmiş, canlıymış, güçlüymüş ve biraz da inatçıymış.

Ama ertesi gün yine denize girdim.
Yine tuttuk, yine öğrendik.
Burada korkarak değil, alışarak büyürsün.

Caretta caretta

Carettalar her yıl aynı sahile döner.
Sabah izlerini görüp heyecanlandığımızı hatırlıyorum.
yumurtalarından çıkan bebek carettaların o küçücük bedenleriyle denize doğru ilerlerken
biz kıyıda durur, sadece izlerdik.
O an anlarsın; bazen en büyük şey, geri çekilmektir.

Myra ve Aziz Nikolaos

Demre'nin bugünkü hali sakin olabilir ama bu toprakların hafızası çok eski.
Burada, Myra Antik Kenti'nin taşları hâlâ ayakta. Kaya mezarları da, tiyatrosu da zamanı sessizce tutuyor.

Bir isim var ki Demre'nin dünyaya açılan kapısı gibi: Aziz Nikolaos.
Bugün Noel Baba olarak bilinen kişi, aslında bu topraklarda yaşamış bir din adamı. Myra'da piskoposluk yapmış, yardımseverliğiyle anılmış.

Dışarıdan gelenler için bir efsane olabilir.
Burada büyüyen biri için bu, hikâye değil; yaşanmışlık.

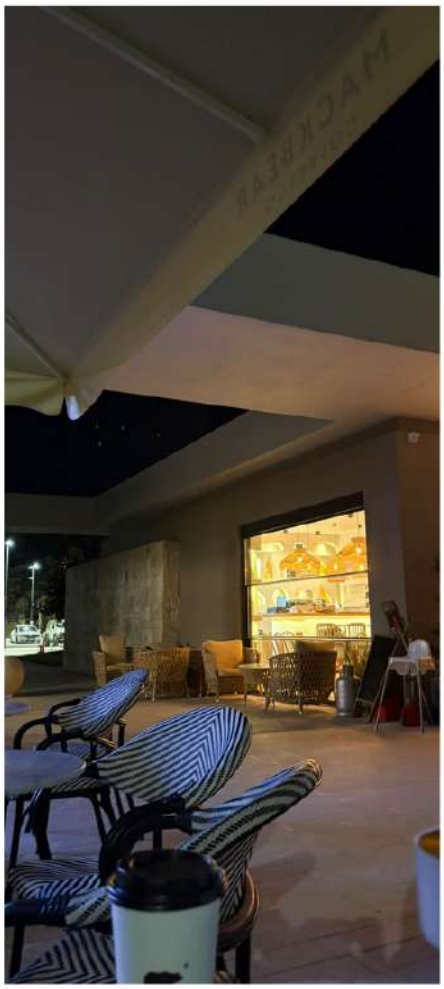
Biz çocukken o kilisenin önünden geçerken "Noel Baba burada yaşamış" derdik.
Dünyanın bildiği bir figürün, bizim mahallede yaşamış olması garip bir gurur verir insana.

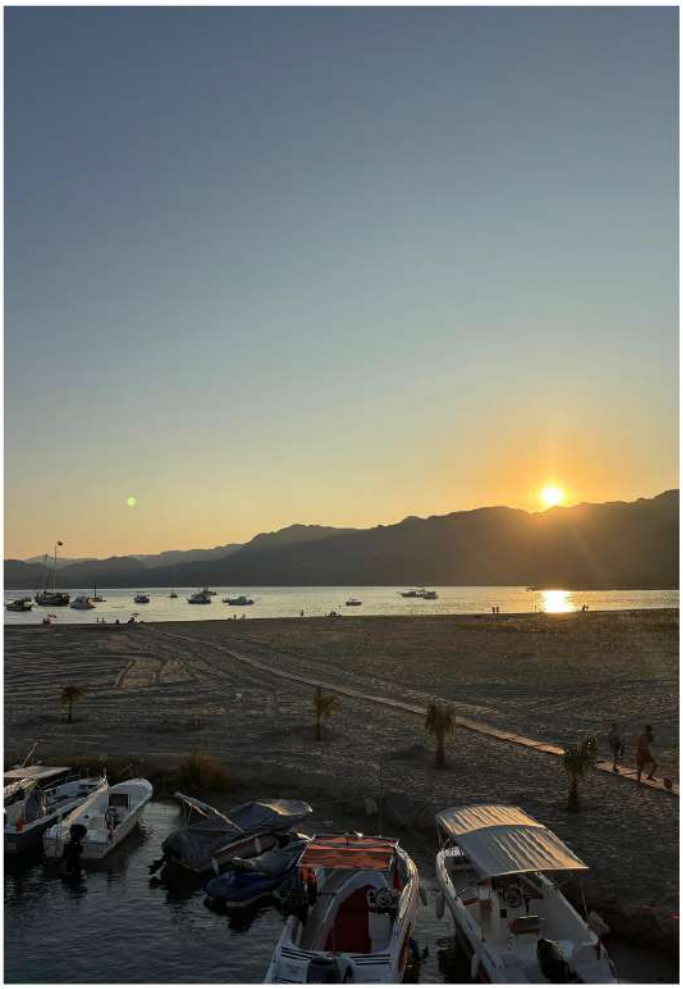
Demre küçük bir yer olabilir ama geçmişi hiç küçük değildir.

AKŞAM VE KÜÇÜK YER HALİ

Gün yavaş yavaş biterken herkes evine çekilir. Seradan çıkan üstünü değiştirir, dükkân kapanır, tekneler bağlanır. Ama akşam olunca pek kimse evde kalmaz. Ya sahile inilir ya da bir kafeye oturulur. Büyük şehirdeki gibi plan yapılmaz; kimse "neredesiniz" diye yazmaz. Zaten aşağı yukarı herkesin nerede olacağı bellidir.

Herkes birbirini tanımaz belki ama birbirini bilir. Kimin ne işle uğraştığını, sabah kaçta kalktığını, yazın denize en çok girenin kim olduğunu... Bu bir merak değil, aynı yerde yaşamanın getirdiği bir aşinalıktır. Sahilde yürüyen de, kafede oturan da kimseyi rahatsız etmez. Yüksek ses yoktur, gösteriş yoktur. Aynı günün içinden geçmiş insanlar, aynı akşamın içinde dağılır.

Burada akşam kalabalık olmak değil, aynı yerde sakin kalabilmektir.

SİMENA

KALEKÖY

Kaleköy'e uzaktan bakınca herkes aynı şeyi yapar: fotoğraf çeker. Çünkü manzara hazırdır; denizin içindeki lahitler, yukarıda kale, aşağıda turkuaz bir koy. İçine girince mesele değişir. Dar taş sokaklardan yürürken zaman yavaşlar. Arabalar yoktur, acele yoktur. Yukarı çıktıkça manzara büyür ama insanın sesi küçülür.

Simena'da tarih müzede durmaz. Ayağının altındadır. Suyun içindedir. Duvarlara sinmiştir. Burada geçmiş anlatılmaz; yaşanır gibi durur.

Bizim için Kaleköy bir gezi rotası değil. Tekneyle gidilen, yüzülen, kaleye çıkılıp ter içinde manzaraya bakılan bir alışkanlık. Her gidişte aynı ama her seferinde yeniden.

Belki de bu yüzden etkileyici. Gösterişli olduğu için değil; hep orada olduğu için.

Tasarım - Editör

Hüsna Kıtıl

Fotoğraflar

Hüsna Kıtıl
Sena Kıtıl

Dron / Hava çekimi

Erhan Yücesan
Yavuz Çamlı

Özel Teşekkür

Demre'ye

İletişim

husna.akdenizvibe@gmail.com